

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XII
№ 152 (1476).

ВІВТОРОК 21 грудня 1971 р.

Ціна 2 коп.

Від'їзд М. В. Підгорного з Києва

18 грудня з Києва відбув член Політбюро ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний.

У Бориспільському аеропорту М. В. Підгорного проводжали член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест, член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів УРСР В. В. Щербицький, члени Політбюро ЦК КП України — Голова Президії Верховної Ради УРСР О. П. Ляшко, другий секретар ЦК КП України І. К. Лутак, секретар ЦК КП України О. А. Титаренко, перші заступники голови Ради Міністрів УРСР Н. Т. Кальченко, М. О. Соболь, кандидати в члени Політбюро ЦК КП України — секретарі ЦК КП України М. М. Борисенко, Ф. Д. Овчаренко, Я. П. Погребняк, голова Укрпрофради В. О. Сологуб, голова партійної комісії при ЦК КП України І. С. Грушецький, а також перший секретар Київського обкому КП України В. М. Цибулько, перший заступник голови облвиконкому В. З. Крайовий, перший секретар Київського міського КП України О. П. Ботвин, голова виконкому Київської міської Ради депутатів трудящих В. О. Гусев, командуючий військами Червонопрапорного Київського військового округу генерал-полковник Г. І. Салманов та інші офіційні особи.

(РАТАУ).

П'ЯТИРІЧКА ДЕВ'ЯТА, РІК ПЕРШИЙ

Однією з перших на Олександрійському електромеханічному заводі план 1971 року виконала комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів з механоскладального цеху на чолі з бригадиром Володимиром Павловим.

На фото: слюсар з бригади В. Павлова, член ВЛКСМ Михайло ПІДГОРНИЙ. Щодня він виконує більше норми, він чимало зусиль докладає до того, щоб колектив, у якому працює, вийшов у число передових. Фото І. БЕЗДІТНОГО.

НА УДАРНИЙ ВАХТІ П'ЯТИРІЧКИ

АЛМА-АТА. Два з половиною мільярди кубометрів природного і попутного газу видобуто на промислах Казахстану. Економічне паливо одержано з «комора» півострова Мангышлак, Плато Устюрт і Північного Прикаспію. Достроково виконано завдання першого року п'ятирічки.

ДНІПРОДЗЕРЖІНСЬК. Останні тонни продукції в рахунок річного плану видав цех прокатки періодичного профілю Дніпровського металургійного заводу імені Держинського. Колектив зобов'язався видати додатково до річного плану ще на мільйон карбованців виробів для автомобільної і тракторної промисловості.

ВОЛЗЬКІЙ, Волгоградської області. На «трудоному календарі» колективу шинного заводу — 1 січня 1972 року. Річний план завершено.

ВОРКУТА. Роботу енергетиків Заполяр'я жителі гірничого міста по-справжньому «оцінюють» пасамперед у грудні, коли в Большеземельській тундрі настає лютий зі зливами морозами і пронизливими вітрами. Тепер у квартирах шахтарів по-літньому тепло, а вулиці залиті електричним світлом. Колектив Воркутинської ТЕЦ достроково виконав річне зобов'язання по виробництву електрики і тепла.

КІРОВ. На тиждень раніше, ніж було передбачено зобов'язаннями, завершив річне завдання по поставках ділової деревини Лунданський ліспромхоз об'єднання «Кіровліспром». Лісозаготівельники відвантажили поповудовам і деревообробним підприємствам країни близько трьохсот тисяч кубометрів високосортного лісу.

ДОНЕЦЬК. Сто мільйонів тонн вугілля видали на-гора шахтарі Донецької області з початку року. Досягнуто небувало високого рівня видобування: без виведення в дію нових підприємств видобуток зріс проти минулого року більш як на 8 тисяч тонн за добу. Вугільна промисловість області, на яку припадає приблизно кожна шоста тону вугілля, що видобувається в країні, завершила виконання річного плану.

ДУШАНБЕ. Електростанції Таджикистану виробили в цьому році 10 мільйонів кіловат-годин надпланової електроенергії. Достроково здано в експлуатацію пові потужності на Явалській ТЕЦ та високогірній Хорогській ГЕС, прокладено більше шестисот кілометрів високовольтних ліній електропередачі.

УРАЛ (Тюменська область). 70 тисяч метрів свердловин пройшла в цьому році бригада Героя Соціалістичної Праці О. Шакшина з управління «Главтюменнефтегаз». Достроково виконавши зобов'язання, вона веде перед у змаганні буровиків. Досвід передової бригади широко розповсюджено серед інших колективів.

(РАТАУ).

СКАРБИ ЧЕРВОНИХ СЛІДОПИТІВ

Виховати в своїх учнів високі патріотичні почуття — таке завдання ставить перед собою педагогічний колектив Люшневатської восьмирічної школи.

Наші школярі зустрічаються з воїнами-ветеранами, беруть участь в походах по місцях слави батьків. Діють слідопити.

...П'ятий рік червоні слідопити ведуть пошуки воїнів, які з боями проходили через село Люшневату в 1941 році та тих, хто визволяв село від німецько-фашистських загарбників у березні 1944 року. Розшукуємо також рідних загиблих воїнів.

Слідопитам стало відомим місце проживання рідних всіх воїнів, чії імена записані на плиті братської могили, вони встановили імена п'яти невідомих солдатів, розшукали більше ста визволителів.

Внаслідок пошуків ми дізналися, що наші визволителі — воїни різних національностей: І. Ф. Врублевський з Красноярська, П. О. Давидов з Куйбишева — росіяни, Джалківаєв Урузбай — узбек, О. С. Пухальський, Д. М. Огнар'ов, С. М. Іванов з Кіровоградської області, полковник А. Ф. Пастушенко, Т. П. Порожнюк з нашого Голованівського району.

Допомагають нам в пошуках односельчани та визволителі села.

Так, жителька Люшневаті Ф. Поліщук розповіла, що в перші дні окупації в хату до неї зайшов радянський офіцер (запам'ятала його прізвище — Глухий) і повідомив, що з групою бійців пробрається в напрямку Одеси, де ще мужньо билися з ворогом частини Червоної Армії. Наші односельчани допомогли червоноармійцям переправитись через Південний Буг, і ті з великими труднощами пробралися до свєтєх.

П. М. Глухий живе і працює зрєз в м. Одесі, 9 травня 1968 року приїжджав у Люшневату на зустріч з однополчанами та рідними загиблих воїнів.

А колгоспниця Ганна Берегеля повідомила слідопитам, що 15 березня 1944 року вранці вона зустріла радянського розвідника. В селі ще були фашисти. Воїн виконав бойове завдання, повертався в частину і натрапив на засаду. Він загинув у нерівному бою. Тут же й поховали його, а пізніше останки тіла перенесли в братську могилу. Ім'я бійця було невідомим. Та добре запам'ятала його Ганна Лісова (він заходив до неї). Тепер ми знаємо — то Олексій Мандрикін, сибіряк, 1925 року народження.

Визволителі села, житель міста Полтави В. О. Куделич повідомив, що під час повернення з розвідки з-за Бугу загинув його товариш Віктор Лаврухін. Ім'я його теж було довго невідомим.

І оце ми провели три зустрічі з воїнами-визволителями та рідними загиблих воїнів. Слідопити дізналися, що село Люшневату визволяли частини 233 стрілецької дивізії (комдив І. М. Водоп'янов) 53 армії та частини 95 гвардійської стрілецької дивізії (комдив А. І. Олейников) 5 гвардійської армії.

Нам пишуть Маршал Радянського Союзу І. С. Конєв, командарми О. С. Жадов та І. М. Мангаров, командири дивізій, полків, батальйонів, колишні рядові солдати, рідні загиблих воїнів.

В школі створені куточки бойової слави, виготовлено альбом про роботу слідопитів.

В куточку зберігаються фотографії визволителів села, їх листи та листи рідних загиблих воїнів, сувеніри, подарунки, коробочки з землею, привезеною з різних міст і сіл нашої Батьківщини. Шкатулка з українською землею, зрешеною кров'ю народів-братів, взята з братської могили с. Люшнева, є нині в одному з

шкільних історичних музеїв міста Куйбишева. Її вручила піонерам дочка загиблого воїна Петра Олександровича Давидова. Є земля з українського села і в Красноярську, і в Краснодарі...

Зустрічалися учні з своїм земляком Героєм Радянського Союзу М. Т. Лановенком, який зараз живе в Москві. За його пропозицією створено штаб загону червоних слідопитів. І героєм став їх почесним ватажком, а членами штабу — п'ять найбільш активних слідопитів.

Комуністи місцевої партійної організації пов'язали кожному слідопитові червону стрічку, на якій вишиті слова «Червоний слідопит».

Загонові присвоєно ім'я комдива 233 стрілецької дивізії полковника у відставці І. М. Водоп'янова, який зараз живе у Москві і теж листується з учнями школи.

Високу оцінку одержав загін юних ентузіастів. Влітку 1970 року Український Республіканський штаб Всесоюзного походу по місцях слави батьків нагородив слідопитів Дипломом за кращу роботу, присвячену V етапу походу. Їх нагороджено також двома грамотами Голованівського райкому комсомолу.

Слідопити свої пошуки продовжують і присвячують їх 50-річчю СРСР.

Лідія КУЧМАГРА, вчителька, керівник загону червоних слідопитів. с. Люшневат Голованівського району.

Від ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР

ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР з глибоким сумом сповіщають про те, що 18 грудня 1971 року після тяжкої і тривалої хвороби вмер видатний радянський поет, лауреат Ленінської і Державних премій СРСР, секретар правління Спілки письменників СРСР Олександр Трифонович Твардовський.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

РАДА МІНІСТРІВ СРСР

Від Центрального Комітету Комуністичної партії України, Президії Верховної Ради Української РСР і Ради Міністрів УРСР

Центральний Комітет Комуністичної партії України, Президія Верховної Ради Української РСР і Рада Міністрів УРСР з глибоким сумом сповіщають, що 17 грудня 1971 року в результаті автомобільної катастрофи трагічно загинув депутат Верховної Ради Української РСР, начальник Центрального статистичного управління при Раді Міністрів Української РСР Костянтин Степанович Коваленко.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КП УКРАЇНИ

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

РАДА МІНІСТРІВ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

ВІДСТАЮЧИХ — ДО РІВНЯ ПЕРЕДОВИХ

ІНІЦІАТИВА ПОЛІГРАФІСТІВ

Відбувся розширений пленум обласного науково-технічного товариства поліграфістів та видавництва. У роботі пленуму взяли участь голова рад та уповноважені первинних організацій НТТ, а також директори, завідувачі друкарень, відповідальні секретарі редакцій міськрайонних і районних газет.

Пленум розглянув питання про хід конкурсу-змагання за високу культуру видання районних та міськрайонних газет та про навчання голів рад та уповноважених НТТ по силідаданню перспективних планів роботи і статистичної річної звітності.

На пленумі звітували про свою роботу голови рад НТТ первинних організацій Олександрійської, Маловисівської, Гайворонської та Вільшанської друкарень Р. А. Гляс, В. М. Демчак, М. Я. Слободян, Г. Т. Антоніс.

У своїх виступах вони розповіли про роботу первинних організацій НТТ та участь їх членів у конкурсі-змаганні за високу культуру видання газет.

На пленумі виступили також відповідальні секретарі редакцій міськрайонних і районних газет А. Т. Сиворцов, Б. М. Яровий, І. Д. Жеребенко, інженер Бобринецької друкарні О. Є. Синара, редактор олександрійської газети «Ленінський прапор» Х. С. Соколовський.

Огляд якості виготовлення бланкової продукції зробила інженер-технолог облуправління по пресі Н. Ф. Гащиць. З спільного доповіддю голова обласного правління науково-технічного товариства Н. Н. Щербина.

Після пленуму науково-технічного товариства відбувся семінар директорів, завідувачів і бухгалтерів міських і районних друкарень.

Учасники семінару прослухали доповіді про наукову організацію праці в друкарнях області та про використання фонду матеріального заохочення для подальшого підвищення продуктивності праці і поліпшення якості друкованої продукції.

На семінарі йшла розмова про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання в світлі рішень Центрального Комітету КПРС.

Ініціативи передових друкарень області виявили добру ініціативу — взяли шефство над відстаючими друкарнями, щоб в ході соціалістичного змагання підтягнути їх до рівня передових.

Поліграфісти Кіровоградської районної друкарні будуть допомагати новгородівецьким, Бобринецьким — устінівцям, Улянівській — голованивцям, Олександрійській — петрівчанам, Маловисівській — добровеличівцям, Світловодській міській друкарні — онуфріївцям.

На розширеному пленумі обласного науково-технічного товариства поліграфістів та видавництва і на семінарі поліграфістів виступив начальник обласного управління по пресі П. В. Корнєв.

О. ПОЛЕЩУК.

Перед в соціалістичному змаганні серед механізаторів спецгоспу «Україна» Знам'янського району веде зараз комсомолец Леонід Іванов. Змінні завдання в першому році дев'ятої п'ятирічки він виконує не нижче, ніж на 150 процентів.

Фото Б. ВІТОХІНА.

ДОВЖЕНКІВЦІ

У ПОШУКУ

Нинішній рік, «урожайний» визнанням глядачів і нагородами фестивалів, кінематографістів Київської студії художніх фільмів імені О. П. Довженка проводжають, однак, без жалю. Успіх, що супроводжував на VII міжнародному міжнародному фестивалі «Білого птаха з чорною відзнакою» на Всесоюзному телефестивалі в Мінську «Секретаря партію» і на Республіканському кінофестивалі в Дніпропетровську «Захара Бернута», вселив у довженківців заряд ще більшої вимогливості до себе, відповідальності за твори, які готуються до початку свого екранного життя. Так, скаржотеризував у розмові з кореспондентом РТАУ атмосферу, що панує на студії, її директор В. В. Цвіркун.

«Золото» фестивалів — це парадний бін трудомісткої і копіткої роботи. Та воно допомагає бути ще серйознішим у підході до

розв'язання важливих питань сучасності, відображення яких є генеральним напрямом у діяльності колективу кіностудії.

Цей рік висунув у ряд творчих удач картини, зняті художниками різних поколінь, — «Софію Грушко» В. Івченка, «Тронку» А. Войтецького, «Ніну» О. Шапка і В. Кондратова, «Йду до тебе» М. Машенка, «Живу воду» Г. Кохана. Цей список продовжать стрічки наступного року, роботу над якими вже розпочато. Обіцяють бути цікавими «17-й трансатлантичний» В. Довганя, «Абітурієнтка» режисера-дебютанта в художньому кіно В. Стороженка, «Довгий шлях за короткий день» Т. Левчука.

Популярність, яку завоювали останнім часом роботи телевізійного об'єднання студії, зобов'язує серйозно говорити про діяльність зайнятого в ньому великому загому кінема-

тографістів. Тут народилися твори, в яких ведеться ділова розмова про сільського трудівника, його турботи, картини, що по-новому вирішують героїко-патриотичну тему. Ця тематика залишиться пріоритетною і в наступному році. В планах — музична казка, екранізація ряду книг.

Попереду у нашого колективу, сказав на закінчення В. В. Цвіркун, робота над фільмом про партизанську війну українського народу проти фашистських загарбників, створення історичного кіноекскурсу в Київську Русь. Мріють творчі працівники «освоїти» жанр наукової фантастики, «відкрити» комедію. Коротше кажучи, якщо визначити нинішній девіз довженківців, то його можна виразити одним словом — пошук.

Л. КИСЕЛЬОВА, кор. РТАУ.

ЗБОРИ

— Зачиняй двері! Все! Серьожка, назад! На яку таку хвилинку? Раніше розпочнемо, гаяти часу не будемо...

А надворі стояла осінь. Листа опало, і прощання пливало над землею, лагідно, по шибках стікали ламані струмочки. Дощ, дощ...

— Взагалі, група наша жила, можна сказати, непогано. Найперше — навчання. Відстаючим допомагали, прикріплювали до сильніших. Комусь потрібно допомогти, будь ласка, Іванов, Осипов — відповідальні за допомогу. Справляються. Відпочиваємо разом, естрадний оркестр власний, спортсмени майже всі. Можна вважати роботу комсомольської групи С-32...

Таня Хімчак позела очима по класу.

— У мене все. Бажаю ново-му комсоргу успіхів у роботі. А дощ ляпотів по шибках.

— Прощу слова, — підвелася рука, і смішок десь позаду. — А чого? І скажу... Ось, наприклад, ми хоч і на першому місці, а дисципліна...

«Учні технікуму зовсім схожі на школярів», — думав Вова Немировський. Галас здіймають зовсім як п'ятикласники. А зазтра їм бути «командирами виробництва» — про це люблять нагадувати викладачі. Комсомольські збори, врешті, не дискусійний клуб. Не навчилися ще себе стримувати. За партами хто сидить по-учнівськи. Бок, виставивши на прохід дов-

гі ноги. А на обличчях, — здивування, цікавість — ох і дає! Ну й ну...

— Алдошин, Заєць, Василевський, скільки тягнете групу назад? Про вас стояло питання на педагогічній раді, бути чи не бути в технікумі. Група відстояла. Пообіцяли виправитися, допоможемо у назначенні. Справа за вами — перше

— Серьожко, так не можна. Доручили тобі відповідати за дисципліну, говори все начисто. Ще досить не все гаразд. Посади вас усіх трьох акупі, так і зразу хіхоньки та хохоньки...

— А якщо нецікаво?

Ніна втупилась в нього колючим поглядом. — Це що за дитсадок? Тобі на практику

більша. Є спортсмени — дворазові чемпіони міста серед середніх учбових закладів Ніна Богатько і Тетяна Головако, члени збірної технікуму з настільного теніса Сергій Заєць, Анатолій Гребенюк, Сашко Василевський. По назначенню теж ніби все гаразд. От єдине — часу невисстає. По-перше, готують курсовий проект. Потім,

Соціалістичне зобов'язання висить при вході до класу. А там чорним по білому, першим пунктом — боротися за високі знання. Щоденно ходиш з тугим набитим портфелем на заняття. Вчисиш на будівельника. Десь починають зводити будинок. Верхній поверх добудовувати тобі. Для цього ти вчисиш. П'ятирічка для кожного з групи — це поступове приєднання, втягування до повноцінного життя суспільства. Для того, щоб іти в ногу з часом потрібно відчувати його потреби.

Слова Л. І. Брежнєва якраз і виражають наш обов'язок: «...головне призначення студента — вчитися. Це ясно кожному. Проте конкретний зміст цього поняття не лишився незмінним і в наші дні воно змінюється, як ніколи швидко. Як вчитися, чого вчитися, як вибирати і засвоювати головне в океані відомостей, що мають відношення до вибору професії?»

РІЗНЕ

Комсоорг Ніна Богатько переводить погляд з комсомольця на комсомольця. Поскилялися над конспектами її товариші. Он в першому ряду сидять Люда Богачова з Танєю Хімчак. Сергій Заєць «мирно співіснує» з Сашком Василевським.

Скільки ж ще тем до дзвінка! На перерві було засідання бюро. Підбивали підсумки соціалістичного змагання. Група С-32 будівельного технікуму на першому місці по всіх показниках: у навчанні, спорті, художній самодіяльності. Непогано виступили і на конкурсі комсомольської пісні.

Як не терпітися вибіти до столу, підняти застережливу руку і голосно та радісно вигукнути: «Друзі, ми — найперші. Так тримати!».

«Таким чином, помітьте собі, — викладач підійшов до Ніни і постукав по краю столу. — Ви теж занотуйте: для монтажу колон застосовується кондуктор...»

М. СЕМЕНЮК.

м. Кіровоград. Будівельний технікум.

На фото: група С-32 будівельного технікуму.

Фото М. Тернавського.

Коли радієш на всіх одна

БУДНІ КОМСОРГА

порушення дисципліни, — друзів у вас немає...

За вікном прошепелів шини тролейбус. Іскри повітрями яскравими краплями скочувалися на землю, натягнутий дріт туго загойдався. Загорілася неоновая реклама магазину напроти. В коридорі вже гуркотіла відрами і шваброю прибиральниця. Все. Здається, закінчуємо...

— А чого там, Ніну комсо-гом, Богатько. Справився. Хлопці підморгнули: ну що, комсоорг, за роботу?..

БЮРО

Сергій Алдошин перевів погляд: «Ну що доповідати, дисципліна зараз, здається, нічого. Тихо, ніби».

соро, працювати потрібно буде, а ти теж попрацюєш, а потім нецікаво?

— Не турбуйся, працювати ми зміємо. Не один рік були в будівельних загонах. А на першому курсі допомагали геологам. Ото робота, і я розумію. Відчуваєш, що ти — людина. Та й зробили немало. А порядок, не турбуйся, нзведемо. Тиша буде така, що чутишеш, як муха летітиме.

Вони сидять за столом. Члени комсомольського бюро групи. Планують заходи на наступний місяць. Жодного комсомольця не залишити без доручень. Щосереді заслуховувати на бюро. З групою С-34 зараз стали ніби конкурентами. Змагаємося. Але в нас, здається, перевага

майже щодня залишаються години на дві. Хто що не зрозумів чи не доробив — засвоєв і доробляв. А до того ж будівельники — це не лише кельма в правій руці, а цеглина в лівій. На будові працюють складні механізми, з'являються нові конструкції залізобетонних будівель. А виконроб — це як начальник цеху. Розберися у всьому. Знайди оптимальне рішення. І головне — працюватимемо з людьми. Потрібно буде поговорити про це на диспуті.

ШКОЛА ЛЕНІНА

Можливо, до учнів технікуму не зовсім характерна тема уроку: «П'ятирічка — мені, я — п'ятирічці». На виробничій розмові має бути жвавішою. Ясність недоробок тут очевидна. План виконується в процентах. Проста арифметика. Годину простоя верстат — стільки втратило виробництво. Раніше закінчив роботу — вина комсомольця безперечна. А окремі факти узагальнити неважко. Ось що від тебе вимагає п'ятирічка, ось що вона від тебе одержує.

А в студентів? День за днем лекції, інколи семінари. І ставлення в окремих: ну, одержав сьогодні незадовільну оцінку, подумаш... Здав екзаменаційну сесію на трійки. Але хай це турбує мене одного. Стипендії не одержуватиму я.

Планета

ДЖАНФРАНКО АСТОРІ РОЗПОВІДАЄ

Чотири дні підряд у Флоренції стояла м'яка сонячна погода — рідкість для цієї пори, звичайно дощової і непривітної. Чотири дні в стародавньому місті засідала міжнародна конференція «Молодь за європейську безпеку». Вона стала подією, помітною на політичному горизонті континенту. Не так вже й часто зустрічаються представники майже всіх без винятку європейських країн. І ще рідше — представники молодіжних організацій різних політичних напрямків.

Одним з організаторів конференції був молодий християнський демократ Джанфранко Асторі. Ми довго бесідували з ним в перерві.

Джанфранко — мер невеличкого містечка в горах провінції Верчеллі. В урочистих випадках він одягає традиційну перев'язь першого громадянина муніципалітету Расса. Правда, це селіще не знайти на карті. Там живе лише 300 сімей пастухів і землевласників. Із-за відсутності хорошого зв'язку з «великим світом», бідного ґрунту та низьких прибутків молодь тікає в місто. Расса — вмираюча комунa, однак її мер повний енергії. Він встигає двічі на тиждень

бути вдома, навчатись на четвертому курсі соціологічного факультету в Тренто і виконувати обов'язки заступника секретаря національної організації християнсько-демократичної молоді.

— В кого народилась ідея флорентійської конференції? — запитав я.

— На початку лютого, — сказав він, — у Римі відбулась зустріч національних молодіжних організацій, присвячена боротьбі проти неонацизму. На ній виникла ідея скликання італійської конференції для обговорення питань, зв'язаних з майбутнім Європи. Потім, на наступному етапі, вирішили запросити гостей. І в кінці кінців дійшли до думки про проведення міжнародної конференції.

— Певно, в організації, що дотримуються різних політичних поглядів, є прагнення до єдності, до пошуку вирішення спільних завдань?

— Безумовно. Як я вже сказав, такою спільною базою є антифашизм. Є чимало конкретних внутрішніх завдань. Я — католик. За сімейною традицією і пере-

конаннями. Та це не заважає мені разом з П'єро Лацірелла, молодим комуністом, виступати за зниження виборчого цензу для молоді до 18-ти років. Нині такою спільною основою стає рух за загальноєвропейську безпеку, за створення нової, кращої Європи.

— Я приїхав у Флоренцію, — підкреслює Асторі, — не лише як член делегації Італійських католиків. Існує міжнародна європейська спілка молодих християнських демократів з штаб-квартирою в Римі, і я є членом її керуючого комітету.

Показово, що нині молоді католики Італії, Бельгії, Франції, ФРН активно включились в рух за колективну безпеку в Європі, за скликання наради, яка обговорила питання співробітництва всіх країн континенту.

— Можливо, перша загальноєвропейська нарада, — ділиться зі мною думками Джанфранко Асторі, — не знайде часу для багатьох питань, що хвилюють молодь. Але вона неминуче буде корисною для нас, оскільки створить нову атмосферу, в якій буде ширшим, багатшим, вільнішим,

обмін між молодіжними організаціями, буде надане велике значення нашим побажанням при будівництві нових міждержавних відносин.

Я запитав Джанфранко, що буде вжито організаторами флорентійської конференції після її завершення.

— По-перше, — відповів Асторі, — ми думаємо зберегти постійний організаційний комітет в Італії для зв'язків і контактів з учасниками конференції в інших країнах. По-друге, ми впевнені, що у Флоренції лише покладено початок для великої роботи. Наші друзі, старі і нові, повернувшись в свої країни, помножать свої зусилля в боротьбі за безпеку і співробітництво в Європі. Ми сподіваємось, що такі зустрічі міцно уйдуть в календар міжнародних відносин на нашому континенті, який погребує міцного миру, що досить часто порушується на нашій планеті.

В. АРДАТОВСЬКИЙ.

Власкор АПН.

Флоренція — Рим.

Студенти проти апартеїду

У травні цього року південноафриканські расисти пішли відсвяткувати 10-річчя проголошення ПАР. Однією із організацій, що відмовилася брати участь у святкуванні, була Національна спілка студентів Південно-Африканської Республіки (НССПА). Студенти організували демонстрації протесту проти негідської політики апартеїду, що проводиться урядом Форстера, проти фашизації та милитаризації країни. Вони протестували також проти обставини, що існує у вищих навчальних закладах Південної Африки.

Власті прагнуть задумати рух опору політиці уряду, посилюють репресії проти прогресивної частини студентства. Органи безпеки намагаються підірвати студентський рух зсередини, використовують підкуп, шантаж, погрози, намагаються перетворити вайбільш нестійких у провокаторів. Тих, кого арештовують під час демонстрацій, тримають довгі місяці в тюрмах без суду і слідства. Звичайним явищем стали допити студентів південноафриканською охороною.

Постійним переслідуванням піддається Національна спілка студентів. Вона викликає особливе дратування властей тим, що є нерасовою організацією. Ще будучи міністром юстиції, поліції та в'язниць нинішній глава уряду Форстер назвав Національну спілку студентів «раковою пухлиною в суспільному житті Південної Африки, яку необхідно видалити». Він заявив: «Настав час, і я розрахаюсь з цією організацією».

Форстер тримає слово. Як пише південноафриканська газета «Ранд дейлі мейл», навряд чи знайдеться хоча б один лідер Національної спілки студентів, котрий не був би звинувачений в підриятній діяльності і не піддавався репресіям.

Однак всі спроби уряду шляхом репресій зруйнувати Національну спілку студентів і усунути її керівників зазнають поразки. Рух прогресивного студентства ПАР проти фашистської політики керуючих кіл країни ширшає і набирає сил.

В. КУНІН. АПН.

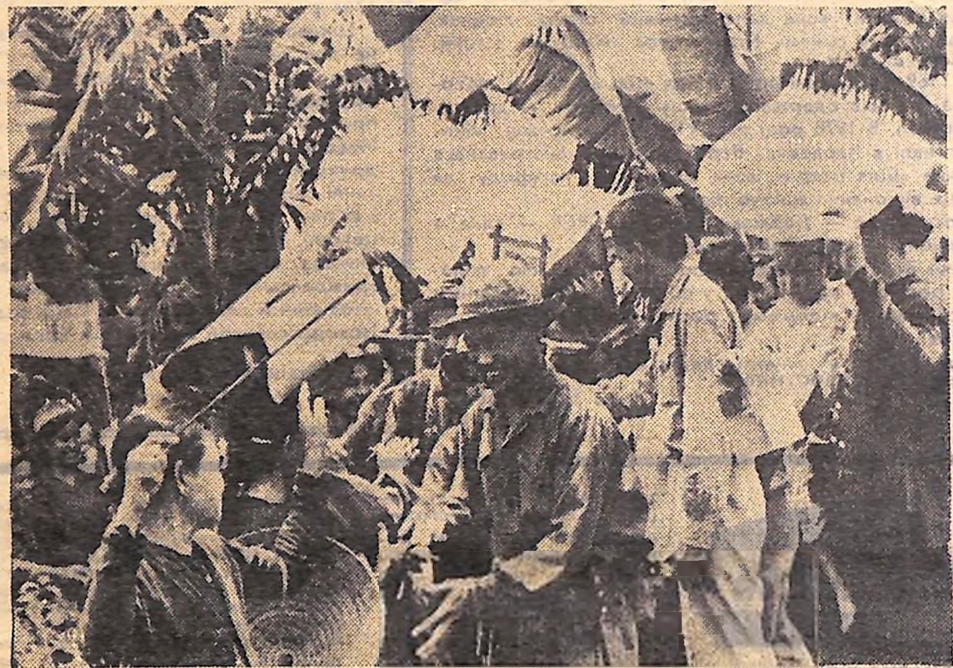
«НІ!» —

ВІЙНИ

...Керівники воєнного училища в невеличкому португальському містечку Мафра, що знаходиться в кількох кілометрах від Лісабона, перебували в стані розгубленості: збунтувались всі курсанти. Події розвивались швидко. Напередодні ніщо, здавалось, не віщувало вибуху, а на ранок в назармах і навчальних класах з'явилися надписи і плакати, що засуджували колоніальну війну. Трагічний випадок, що стався на навчаннях — під час подолання водної перешкоди, четверо курсантів загинули — посилює обурення. Смерть товаришів переповнила чашу терпіння курсантів, котрі не бажали більше миритися з знущаннями і жорстоким поводженням офіцерів. На мітинг протесту зібралось 800 чоловік. Чуті вигук: «Вбивці Фашисти!» Ніякі умовляння офіцерів не допомогли.

Бунт курсантів свідчить про те, що антивоєнні настрої широко захопили навіть середовище армійської молоді — тієї, яка покликана бути опорою режиму в боротьбі проти власного народу і народів африканських колоній. З різних районів країни надходять повідомлення про заворушення у військових частинах. Недоволення солдатів муштрою, жорстоким поводженням, поганою їжею часто переростає в антиурядові виступи, під час яких висуваються вимоги припинити колоніальну війну.

В. КОЛЬЧИК.
АПН.

Південний В'єтнам. Жителі одного із звільнених районів провінції Куанчі зустрічають загін Народних збройних сил звільнення, що повернувся з перемогою з бойового походу.
Фото ВІА—ТАРС.

ГЕТЬ АТЛАНТИЧНІ НАРУЧНИКИ

...Зелений автобус, закріпивши гальмами, завмер біля червоного світлофора. Високий юнак, обшмигнувши куртку, ступив з тротуару на асфальт. В напіввідчиненій вікна армійського автобуса він просунув пачку листівок, які вільно розлетілись по салону. Через заднє скло було видно, як офіцери НАТО в елегантних мишаколю мундирах, не спішаючи піднімали білі листівки, недбало переглядали зміст і потім різко відкидали вбік.

— Можливо не варто роздавати антинатовські листівки офіцерам НАТО, — сказав я юнакові, коли в свою чергу отримав листівку. — Яка з цього користь...

— Нічого, хай знають, що ми думаємо, — сказав мій співбесідник.

Ми розговорились. Студент Брюссельського університету Жан П. спеціально разом зі своїми друзями по факультету приїхав у Касто, де розмістились воєнні штаб-квартири Північно-Атлантичного блоку. Сьогодні — день національної

маніфестації молоді в районі Монса, маніфестації протесту проти присутності агресивного Північно-Атлантичного блоку на Бельгійській території.

— Ми всі — молоде покоління Бельгійського фронту боротьби проти НАТО, — продовжував розповідати Жан П. — Молодіжна маніфестація протесту проводиться за нашою пропозицією. Ми почали з розповсюдження листівок, обійшли всі квартири, бесідували з жителями Касто. Атлантичне суцільство нікого не радує. Намагались поговорити з представниками воєнних штабів НАТО, але нас не прийняли.

Минулого року я розповсюджував нашу брошуру «НАТО — геть із Бельгії, Бельгія — із НАТО!» Жаңдарми намагались тоді арештувати мене. Але з допомогою місцевих жителів мені вдалось втекти. Сьогодні я розповсюджував уже близько 500 листівок. — Жан глянув на пачку, яку тримав у руці. — Увечері в молодіжному клубі у нас демонструватимуться діапозитиви з атлантичної те-

матики. Іх зробив наш художник, також студент. Рядовому бельгійцю стає жити все важче і важче. Однак часто він навіть і не припускає, що за більшу частину своїх податкових витрат повинен «дякувати» НАТО.

Поглянувши на годинник, Жан став прощатися. Пому потрібно ще відвідати католиків-пацифістів. Вони також учасники фронту боротьби проти НАТО і влаштували на вокзалі голодоку протесту.

— Якщо хочете, ходітьте разом, — запропонував він.

...Присадкувате приміщення вокзалу — в чорному кільці жаңдарських мундирів. Пред'являю журналістське посвідчення — жаңдарський начальник неохоче пропускає мене всередину. В залі чекання на підлозі лежить група молодих хлопців. Зосереджені обличчя, руки закладені за голову. Мовчання. В кутку — складені транспортні: «Хліб і мир — народам!», «Роззброєння негайно!», «Європі — мир і безпеку!»

До мене підходять католицький священник, уважно розглядає журналістську картку і говорить:

— Розкажіть читачам обов'язково про те, що бачите тут. Це, — він показав на молодих людей, — лежачі поруч, — члени місцевого відділення Християнського руху за мир. Вони — учасники Бельгійського фронту боротьби проти НАТО, сьогодні другий день їх голодовки. Від імені всіх простих бельгійців вони протестують проти присутності НАТО в Бельгії, вимагають припинення гонки озброєнь, перетворення Європи в континент безпеки і добросусідства. Страйки будуть продовжуватись ще один день. Потім відбудеться молодіжний мітинг біля будівлі вокзалу та антинатовський похід до воєнних казарм Північно-Атлантичного пакту.

Коротке інтер'ю закінчене. На привокзальній площі за жаңдарським ланцюгом у руках юнаків і дівчат колихаються лозунги і плакати. Маніфестанти вимагають миру і спокою для Бельгії і Європи, свободи від атлантичних наручників.

В. ТОРОВ,
кор. АПН.

Брюссель.

НАЙМОЛОДШИЙ ЛАУРЕАТ

Щорічно в Радянському Союзі присуджуються Державні премії СРСР за кращі роботи в галузі літератури, мистецтва та архітектури.

В 1971 році ця премія присуджена творчому колективу художнього фільму «Біла озеро». Фільм цей поставлений режисером Сергієм Герасимовим на кіностудії імені М. Горького. Серед нагороджених — актриса Наталка Белохостикова.

Наташа — наймолодший лауреат, їй 21 рік. Вона випускниця Всесоюзного державного інституту кінематографії. Ця її перша велика робота в кіно переконливо доводить, що вона актриса рідкого обдарування, котра прекрасно володіє тонким мистецтвом перевтілення.

У фільмі «Біла озеро» Белохостикова зіграла не просто нашу сучасницю Лену Барміну (головна героїня стрічки), вона дала яскравий образ людини, котра своїми руками будує своє майбутнє, і гідно уявляє в нього.

В 1969 році, коли робота над фільмом була завершена, Наташа одержала першу нагороду — диплом кіностудії. В 1970 році на XVII Міжнародному кінофестивалі в Карлових Варах, де демонструвалася стрічка «Біла озеро», вона одержала нагороду за краще виконання жіночої ролі.

І ось тепер — Державна премія СРСР — одна з найвищих нагород Радянської країни.

Нині Белохостикова працює над головною жіночою роллю Анни Єсеніної у фільмі «Сергій Єсенін», присвяченому відомому російському радянському поетові.

На знімку: лауреат Державної премії актриса Наталка БЕЛОХОСТИКОВА.

Фото Л. ІВАНОВА.
ЛПН.

УРЕЕСТРІ зазначалося, що в Єлисаветград відлучені тередорник Іван Акимов і батирник Олександр Мухін, які безвідлучно перебували на роботі в корпусі до 1 червня 1764 року. Тут же вказувалося про передачу друкарського верстату з всіма приладдями до нього вартістю в 210 крб., а також на 26 крб. 25½ коп. «протчих матеріалов», а саме: рам залізних — 3, куб мідний для варіння олифи, ложка мідна — одна, верстаток мідних з одним до обох ключиком — 2, дощок дубових, на «которых набор восстанавлюють», — 2, «визоров дубових» — 2, «графей железних» — чотири пари, сукна зеленого — три чверті аршина. Всього передано друкарського майна на 236 крб. 25½ коп. Окремо в реєстрі йде перелік сортів шрифту, які було відлучено з кадетського корпусу в новостворювану друкарню, та зазначено їх ціну, а саме: 1) Міттель антиква на одну чверть листа, вагою два пуди десять фунтів, кожний фунт по 43¼ коп. — разом 38 крб. 49¼ коп. 2) Парагон антиква, вагою сім фунтів з половиною, по 75 коп. за фунт — разом 5 крб. 62½ коп. 3) Цицери курсив — два фунти шістдесят золотників по 55 коп. за фунт — разом 1 крб. 46¾ коп. 4) Гробе цицери антиква дванадцять пудів вісім фунтів з половиною по 56¼ коп. за фунт — всього на 274 крб. 78 коп. Всі перелічені шрифти коштували разом 320 крб. 36½ коп., а разом обладнання та друкарського шрифту відправлено з кадетського корпусу в Єлисаветград на суму 556 крб. 62 коп.

Як видно з реєстру, кадетський корпус надіслав у Новоросійську губернію значно менше друкарів, ніж вимагалося. Треба думати, що внаслідок цього виникли труднощі, бо того ж року Мельгунов звертається до Київської лаврської друкарні з проханням поділитися досвідом книгодрукування, оскільки там було налагоджено видавництво церковних книг кириличним шрифтом. У червні 1764 року все необхідне для заснування друкарні було повністю передано з кадетського корпусу. Це дає підставу твердити, що друкарня в Єлисаветграді стала до ладу в кінці 1764 р.

Цікаво, що друкарня засновувалась не для офіційних потреб, що стало мету створення провінціальних друкарень, а для друкування книг, про що так і було записано у штатах Новоросійської губернії. Проте в ній друкувались головним чином карантинні свідоцтва, бланки для паспортів і всілякі документи губерньської канцелярії. У 1765 році з цієї друкарні вийшла перша книга, надрукована графдечким шрифтом на Україні — «Кофейний дом. Комедія. Печатана в Новоросійской губернии в крепости

(Закінчення. Початок в газеті за 19 грудня п. р.).

святыя Єлисаветы». Автором книги значиться В. Чертков. Насправді — це комедія Руссо, а В. Чертков, як справедливо гадають, був її перекладачем. Книга зберігається зараз в Державній публічній бібліотеці ім. Салтикова-Щедріна в Ленінграді.

Хто ж такий В. Чертков? З документів видно, що він служив у кадетському корпусі і завідував там друкарнею. Після призначення Мельгунова на пост Новоросійського генерал-губернатора Чертков перейшов до нього на службу. Треба думати, що і Єлисаветградська друкарня була під його віданням. Одним з доказів цього може служити перша книга, що вийшла в новоствореній друкарні з його прізвищем на обкладинці.

«ПЕЧАТАНА... В КРЕПОСТИ СВЯТЫЯ ЕЛИСАВЕТЫ»

РІК ЗАСНУВАННЯ ДРУКАРНІ — 1764

Більш докладні відомості про Єлисаветградську друкарню знаходимо в довідці міністра юстиції, відомого російського поета Г. Р. Державіна. Він подав цю довідку у 1775 році до сенату для складання детальної інформації Катерині II про стан провінціальних друкарень. У ній зокрема говориться: «В Новоросійській губернії по апробованню в 1764 році тієї губернії штату, хоча для друкування духовних і світських книг визначено заснувати друкарню, але встановлений там тільки один верстат та видані друком азбука і комедія, а також тамешнім купцям і поселенцям паспорти і карантинні свідоцтва, друкування ж духовних і графдечких книг у зв'язку з недержанням дозволу від найсвятішого синоду та відсутності достатньої кількості друкарів не відбувається. Цензуру покладено на губернських членів, а щодо нагляду стосовно віри і духовних книг призначено протопопа Савурського, як вчену людину, про що донесено найсвятішому синоду». З цієї довідки видно, що, крім надрукованої комедії та ділових документів губерньської канцелярії, в Єлисаветграді була видана азбука, тобто книга для по-

чаткового навчання грамоті. На жаль, ще досі не встановлено, про яку саме азбуку говориться в довідці. Вона до наших днів не дійшла і бібліографічних відомостей про неї не збереглося.

В зв'язку з поділом у березні 1765 року Новоросійської губернії на три провінції: Бахмутську, Катеринославську і Єлисаветградську, губерньська канцелярія переходить з кріпості святої Єлисавети до Кременчука, який стає центром новоутвореного Новоросійського краю. Сюди була переведена і друкарня.

Заснування в Єлисаветграді першої на Україні графдечкої друкарні і видання перших світських книг новим шрифтом є визначною віхою в історії розвитку друкарської справи на Україні.

Доречно відзначити і те, що в Російській імперії у першій половині XVIII ст. осередками графдечкого книгодрукування були лише Москва і Петербург. Заснована в 1764 р. у кріпості святої Єлисавети друкарня є взагалі першою з провінціальних графдечких в Росії. Значно пізніше влаштовуються такого типу друкарні в інших містах України, наприклад, у Києві перша книга надрукована новим шрифтом у 1787 р. у Харкові відкрито друкарню у 1793 р., у Миколаєві — 1798 р., в Одесі перша книга графдечким друком вийшла лише в 1830 р.

Показово й те, що друкарська справа в нашому краї в другій половині XVIII ст. не вичерпувалася діяльністю згаданої друкарні. Так, в Єлисаветграді в 1798 р. працювала похідна (кочова) друкарня канцелярії князя Потьомкіна, а в 1792 р. вона певний час перебувала в Новоархангельському шанці. Крім того, як зазначає А. Шмідт у праці «Матеріали для географії і статистики Росії», С. П., 1863 р., розкольники села Клишівці мали в краї друкарню, де друкували кириличним шрифтом церковні книги розкольницького толку.

Отже, друкарство в нашому краї має свою давню історію. Його започаткування було великою культурно-освітньою подією. Воно до певної міри прискорювало розвиток освіти в країні, беручи до уваги вихід з єлисаветградської друкарні учбової книжки — «Азбуки».

Для увічнення заснування першої графдечкої друкарні на Україні товариству охорони пам'яток історії і культури варто було б на одному з двох будинків, що збереглися у кріпості від тих часів, встановити меморіальну дошку, і таким чином, зазначити повагу місцевих жителів до друкарства і книги, до освіти і культури.

В. ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
доцент Кіровоградського педінституту.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 22 ГРУДНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 11.00 — Телевісті, (К). 11.10 — Телефільм «Полотняна сорочка», (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 5 класу, (К). 12.05 — Кіножурнал «Новини дня», (К). 12.20 — Кольорове телебачення. Тележурнал «Самодіяльність», (М). 16.45 — «На шкільних широтах», (К). 17.25 — «Працює з величчю», (Запоріжжя), 17.40 — Телевісті, (К). 18.00 — За рідними партійних настрелень. До Дня енергетики, (Кіровоград), 18.10 — Репортаж з Ласоського фронту. Документальний телефільм, (М). 19.00 — «Музичні новини», (М). 20.00 — Тележурнал «Кіровоградщина спортивна», (Кіровоград), 20.30 — Концерт на

замовлення енергетиків, (М). 21.00 — Програма «Час», (М). 21.30 — М. Ачаров «День за днем». Прем'єра телеспектаклю, 6 серія, (М). 22.30 — «Народні таланти». Концерт, (Ужгород), 23.00 — Телевісті, (К).

ДРУГА ПРОГРАМА, 10.15 — Для школярів «Подорож сонячного зайчика», (М). 10.45 — Художній фільм «Старша сестра», (М). 16.55 — Новини, (М). 17.05 — Для школярів, (К). 17.45 — «Сім днів заводу ДПЗ-1», (М). 18.00 — Новини, (М). 18.10 — Художній телефільм «Поруч з вами», (К). 19.20 — «Наш вернісаж», (Одеса), 19.50 — Концерт на замовлення працівників «Київенерго», (К). 20.30 — «На добраніч, діти!», (К).

ЧЕТВЕР, 23 ГРУДНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 10.05 — Новини, (М). 10.15 — Для школярів, Концерт, (М). 10.45 — Художній фільм «Будинок, в якому я живу», (М). 12.20 — Телевісті, (К). 16.50 — «Снарби народу», Тележурнал, (Ворошиловград), 17.20 — Для школярів, «Чемпіони в

червоних галстуках», (К). 17.45 — Телевісті, (К). 18.00 — «Маленька філармонія», (Одеса), 18.30 — Ленінський університет мільйонів, (М). 19.00 — Урочисте засідання, присвячене 70-річчю з дня народження О. Фадєєва. Трансляція із концертного залу ім. Чайковського. В перерві — «Програма «Час», (М). 22.30 — Тележурнал «Робітничі життя», (Кіровоград), 23.25 — «Старт», (К). 23.40 — Телевісті, (К).

ДРУГА ПРОГРАМА, 17.45 — «Сім днів заводу ДПЗ-1», (М). 18.00 — Новини, (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Мультифільм, (М). 18.30 — Фільм-концерт, (К). 19.00 — К. Симонов «Четвертий». Вистава російського драматичного театру ім. Лесі Українки. В перерві «На добраніч, діти», (К).

П'ЯТНИЦЯ, 24 ГРУДНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 10.05 — Новини, (К). 10.15 — Для школярів «Вартів природи», (М). 10.40 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Незакінчена повість», (М). 12.15 — «Рідні наспів», (М). 13.00 — Телевісті, (К). 17.30 — Пав-

льські назви», (Кіровоград на Республіканське телебачення), 17.45 — Телевісті, (К). 18.05 — «Дев'ять п'ятиріччя — велична програма творення», (К). 18.20 — Народний телеуніверситет, (Одеса), 19.00 — Вечір, присвячений 100-річчю з дня народження композитора А. Ф. Спендіарова, (М). В перерві «Програма «Час», (М). 21.50 — А. Макайон — «Трибунал». Вистава Кіровоградського музичного драматичного театру ім. М. Кропивницького, (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА, 16.50 — Новини, (М). 17.00 — Програма Карагандинської студії телебачення, (М). 17.45 — «Сім днів заводу ДПЗ-1», (М). 18.00 — Новини, (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Художній телефільм для дітей, (М). 19.00 — Художній телефільм «Банна консервів», (К). 19.35 — Ю. Семенов — «17 хвилин весни», Вистава Львівського театру при КВФ, (Львів). В перерві «На добраніч, діти», (К). 21.50 — Художній фільм «Душенка», (К).

Про можливі зміни в програмі нас повідомлять диктори радіо й телебачення.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 7

оголошує прийом учнів

на такі спеціальності:

малювальників, штукатурників, електроварників, ізолявальників по гідроізоляції, малярів-штукатурів, монтажників конструкцій — малярів, монтажників конструкцій — електроварників, облицювальників-плитковиків-мозаїстів, теслярів, столярів-теслярів, слюсарів-трубопроводників, слюсарів будівельних, грубоукладників, малярів, слюсарів-монтажників по загально-монтажним роботам і обладнанню загальної призначення.

До училища приймаються демобілізовані воїни, незалежно від року служби в армії, які навчатимуться по скороченій програмі і одержуватимуть стипендію 75 карбованців на місяць.

До училища приймаються також юнаки і дівчата з освітою 8—10 класів віком 15 років і старші, які навчатимуться 1—2 роки і знаходитимуться на повному державному забезпеченні. Всі учні забезпечуються гуртожитком.

Під час проходження практики учні одержують 33 проценти заробітку. При бажанні учні можуть відвідувати загальноосвітню школу.

Початок занять: 1 січня, 1 лютого, 1 березня 1972 року, а також в міру комплектації груп. Вступники подають документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання, характеристику, чотири фотокартки розміром 3x4 см.

Документи приймаються в канцелярії училища. Адреса училища: м. Олександрія, Кіровоградської області, селище Півдоль, вулиця Нагорна. Їхати автобусом «А» до зупинки «Ідальська».

АДМІНІСТРАЦІЯ.

Наша адреса і телефони

21050 ГСП, Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.